

ПО ВЕЧЕРА.

Слънцето закри се
Въ срѣщнитѣ гори,
Мѣсеца яви се,
Земята здрави са
Съ свонгѣ зори.

Тихо си повѣва
Вечерний вѣрець,
Тихо разлюгѣва
Тръва, власть, куцрѣва
И вѣвкой листецъ.

Звѣздитѣ ясни
Свѣтътъ си на самъ,
Кат' очици страстни
Тѣ свѣтътъ прѣкрасни
Разглеждатъ отъ тамъ.

Отъ гората глуха
Славейкова гласъ
Излеко се чува,
Като че хортува
Нѣщо той на пастъ,

Шуми и рѣката
Подъ зелений брѣгъ,
Шуми и върбата,
А пѣкъ отъ лѣката
Свирка чувамъ пакъ.

О, вечерю чудна! —
Въздухъ разхладень —
Какъ си дружелюбна,
Весела и будна,
Какъ си драга менъ!

Цанко.